Στη Γέννηση της Υπεραγίας Θεοτόκου (Αγ. Ιωάννης Δαμασκηνός)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Σεπτεμβρίου, 2013

Ἐλᾶτε ὅλα τὰ ἔθνη, κάθε ἀνθρώπινη γενιά, καὶ κάθε γλώσσα, καὶ κάθε ἡλικία, καὶ κάθε ἀξίωμα, **νὰ γιορτάσουμε μὲ ἀγαλλίαση τὴ γέννηση τῆς παγκόσμιας χαρᾶς**. Γιατὶ ἂν οἱ εἰδωλολάτρες, μὲ ψεύτικα δαιμονικὰ παραμύθια ποὺ ξεγελοῦν τὸ μυαλὸ καὶ σκοτεινιάζουν τὴν ἀλήθεια, κι᾽ ἂν ἀκόμα προσφέροντας ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν τιμοῦσαν γενέθλια βασιλιάδων, ποὺ τοὺς τυραννοῦσαν σ᾽ ὅλη τους τὴ ζωή, πόσο περισσότερο πρέπει ἐμεῖς **νὰ τιμοῦμε τὴ γέννηση τῆς Θεοτόκου, ποὺ ἀνώρθωσε ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος, ποὺ ἄλλαξε τὴ λύπη τῆς πρώτης μας μητέρας, τῆς Εὔας, σὲ χαρά**; Ἐκείνη ἄκουσε τὴν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ: «Μὲ πόνους νὰ γεννᾷς τὰ παιδιά σου». Αὐτή: «Χαῖρε, Κεχαριτωμένη». Ἐκείνη: «Στὸν ἄνδρα σου ἡ ὑποταγή σου». Αὐτή: «Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου».

Τί ἄλλο λοιπὸν ἀπὸ λόγο νὰ προσφέρουμε στὴ **Μητέρα τοῦ Λόγου**; Ὅλη ἡ κτίση ἂς γιορτάσει μαζί μας κι᾽ ἂς ὑμνήσει τὸν ἁγιασμένο καρπὸ τῆς ἁγίας Ἄννας. Γιατὶ γέννησε στὸ κόσμο παντοτινὸ θησαυρὸ ἀγαθῶν, δηλ. **τὴν Παναγία**. Μὲ τὴν μεσολάβηση τῆς Παναγίας **ὁ Πλάστης ξανάπλασε πρὸς τὸ καλύτερο ὁλόκληρη τὴν πλάση**, μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ, ἀφοῦ ὁ δημιουργικὸς Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἕνα μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἑνώθηκε συνάμα μ᾽ ὁλόκληρη τὴν πλάση, ἀφοῦ καὶ ὁ ἄνθρωπος, μετέχοντας σὲ πνεῦμα καὶ σὲ ὕλη, εἶναι σύνδεσμος ὅλης της ὁρατῆς καὶ ἀόρατης δημιουργίας. **Ἂς γιορτάσουμε λοιπὸν τὴν λύση τῆς ἀνθρώπινης στειρότητας, γιατὶ πῆρε τέλος γιὰ μᾶς ἡ στέρηση τῶν ἀγαθῶν**.

Γιὰ ποιὸ λόγο ὅμως γεννήθηκε ἡ Μητέρα καὶ Παρθένος ἀπὸ γυναίκα στείρα; Γιατὶ ἔτσι ἔπρεπε, αὐτὸ ποὺ εἶναι «τὸ μοναδικὰ καινούργιο κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο», ἡ βάση καὶ τ᾽ ἀποκορύφωμα τῶν θαυμάτων, ν᾽ ἀνοίξει τὸ δρόμο του μὲ θαύματα καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὰ πιὸ ταπεινὰ νάρθουν τὰ πιὸ μεγάλα.

Ὑπάρχει ὅμως κι ἄλλος λόγος πιὸ ὑψηλὸς καὶ πιὸ θεϊκός. **Ἡ φύση, νικημένη ἀπὸ τὴ χάρη**, στεκόταν φοβισμένη· δὲν εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὴ δύναμη νὰ προχωρήσει αὐτὴ πρώτη. Ὅταν λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ γεννηθεῖ ἡ Θεοτόκος – Παρθένος ἀπὸ τὴν Ἄννα, δὲν τολμοῦσε ἡ φύση νὰ καρποφορήσει πρὶν ἀπὸ τὴ χάρη, ἀλλὰ ἔμενε ἄκαρπη, μέχρις ὅτου βλαστήσει ἡ χάρη τὸν καρπό. Ἔτσι ἔπρεπε, νὰ γεννηθεῖ πρωτότοκη ἐκείνη, ποὺ θὰ γεννοῦσε τὸν «πρωτότοκο ὅλης της δημιουργίας», ποὺ

«ὅλα σ᾽ αὐτὸν χρωστοῦν τὴν ὕπαρξή τους».

Καλότυχο ζευγάρι, Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα, ὅλη ἡ κτίση σᾶς εὐγνωμονεῖ. Γιατὶ μὲ τὴ μεσολάβησή σας **δώρισε ἡ πλάση στὸ Δημιουργὸ τὸ πιὸ ὑπέροχο ἀπ᾽ ὅλα τὰ δῶρα**· πολυσέβαστη Μητέρα, μοναδική, ἄξια τοῦ Πλάστη. Εὐλογημένος εἶσαι Ἰωακείμ, ἀπ᾽ ὅπου βγῆκε τὸ ἀκηλίδωτο σπέρμα. Θαυμαστὴ μήτρα τῆς Ἄννας, ποὺ μέσα της ἀναπτύχθηκε σιγὰ-σιγά, σχηματίσθηκε καὶ γεννήθηκε πανάγιο βρέφος. Γαστέρα, ποὺ κυοφόρησες μέσα σου τὸν ἔμψυχο οὐρανό, πλατύτερο ἀπὸ τὴν ἀπεραντοσύνη τῶν οὐρανῶν. Ἀλώνι, ποὺ κράτησες ἐπάνω σου τὴ θημωνιὰ τοῦ ζωοποιοῦ σιταριοῦ, ὅπως τὸ δήλωσε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός: «Ἂν δὲν πέσει ὁ κόκκος τοῦ σιταριοῦ στὴ γῆ καὶ πεθάνει, παραμένει ὁλομόναχος». Μαστοὶ ποὺ θηλάσατε ἐκείνη, ποὺ ἔθρεψε τὸν τροφοδότη τοῦ κόσμου. Θαυμάτων θαύματα καὶ παραδόξων παράδοξα. Γιατὶ ἔτσι ἔπρεπε, ν᾽ ἀνοίξει μὲ τὰ θαύματα ὁ δρόμος, ἀπ᾽ ὅπου μὲ τρόπο ἀνέκφραστο, ἀπὸ ἀγάπη, κατέβηκε κοντά μας ὁ Θεὸς γιὰ νὰ σαρκωθεῖ.

Ἀλλὰ πῶς νὰ προχωρήσω περισσότερο; Τὸ μυαλό μου σαστίζει, φόβος καὶ λαχτάρα μὲ κυριεύουν. Ἡ καρδιά μου χτυπάει καὶ ἡ γλώσσα μου δέθηκε. Δὲν ἀντέχω στὴ χαρά, μὲ καταβάλλουν τὰ θαύματα, ὁ πόθος μὲ γεμίζει ἐνθουσιασμό. Ἂς νικήσει λοιπὸν ὁ πόθος, ἂς ὑποχωρήσει ὁ φόβος, ἂς τραγουδήσει ἡ κιθάρα τοῦ Πνεύματος: «Ἂς χαροῦν οἱ οὐρανοὶ κι᾽ ἂς πηδήσει ἀπ᾽ τὴ χαρά της ἡ γῆ».

Σήμερα ἀνοίγονται οἱ πύλες τῆς στειρώσεως, καὶ παρουσιάζεται θεϊκή, παρθενικὴ πύλη, ποὺ ἀπὸ μέσα της θὰ περάσει καὶ θὰ μπεῖ στὴν οἰκουμένη «σωματικὰ» ὁ Θεός, ποὺ βρίσκεται πέρα ἀπ᾽ ὅλα τὰ ὄντα, ὅπως λέει ὁ Παῦλος, ὁ ἀκροατὴς τῶν ἀνέκφραστων μυστικῶν. Σήμερα ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Ἰεσσαὶ ξεφύτρωσε κλωνάρι, ποὺ πάνω του βλάστησε γιὰ χάρη τοῦ κόσμου θεοϋπόστατο ἄνθος.

Σήμερα ἀπὸ τὴ γήινη φύση ἔφτιαξε οὐρανὸ πάνω στὴ γῆ, ἐκεῖνος ποὺ ἄλλοτε παλιὰ δημιούργησε μέσα ἀπὸ τὰ νερὰ τὸ στερέωμα καὶ τὸ ἀνέβασε στὰ ὕψη. Κι᾽ ἀληθινὰ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς εἶναι πολὺ πιὸ θεϊκὸς καὶ πολὺ πιὸ καταπληκτικὸς ἀπὸ τὸν πρῶτο. Γιατὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ δημιούργησε στὸν πρῶτο οὐρανὸ τὸν ἥλιο, θὰ ἀνατείλει ὁ Ἴδιος στὸ δεύτερο οὐρανό, ἥλιος δικαιοσύνης. Ἔχει δύο φύσεις, κι ἂς λυσσομανοῦν οἱ Ἀκέφαλοι· ἕνα πρόσωπο, μία ὑπόσταση, κι ἂς σκάσουν ἀπ᾽ τὸ κακό τους οἱ Νεστόριοι. Τὸ ἄναρχο φῶς, ποὺ ἔχει τὴν προαιώνια ὕπαρξή του ἀπὸ ἄναρχο φῶς, τὸ ἄυλο καὶ ἀσώματο, παίρνει σῶμα ἀπὸ γυναίκα καὶ «σὰν νυμφίος βγαίνει ἀπὸ νυφικὸ δωμάτιο», καί, μ᾽ ὅλο ποὺ εἶναι Θεός, γίνεται ἔπειτα γήινος ἄνθρωπος. Σὰν «γίγαντας» θὰ τρέξει μὲ χαρὰ τὸ δρόμο τῆς δικῆς μας ζωῆς, καὶ μέσα ἀπὸ τὰ πάθη θὰ προχωρήσει γιὰ νὰ πεθάνει καὶ νὰ δέσει τὸν ἰσχυρό, τὸ διάβολο, καὶ νὰ τοῦ ἁρπάξει τὴν περιουσία, τὴν ἀνθρώπινη φύση μας, καὶ νὰ ξαναφέρει στὴν οὐράνια γῆ τὸ χαμένο πρόβατο.

Σήμερα ὁ «γιὸς τοῦ μαραγκοῦ», ὁ παντεχνίτης Λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ χάρη σ᾽ Αὐτὸν ὁ

Πατέρας δημιούργησε τὰ πάντα, τὸ δυνατὸ χέρι τοῦ μεγάλου Θεοῦ, ἔχοντας, μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σὰν δάχτυλά του, ἀκονίσει τὸ στομωμένο σκεπάρνι τῆς φύσεως, ἔφτιαξε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἔμψυχη σκάλα, ποὺ ἡ βάση της στηρίζεται πάνω στὴ γῆ καὶ τὸ κεφάλι της ἀκουμπάει στὸν οὐρανό, ποὺ πάνω της ἀναπαύεται ὁ Θεός, ποὺ τὴν εἰκόνα της ἀντίκρισε ὁ Ἰακώβ. Ἀπ᾽ αὐτὴ ἀφοῦ κατέβηκε, χωρὶς νὰ μετακινηθεῖ ἀπὸ τὴ θέση του ὁ Θεός, πιὸ σωστὰ ἀφοῦ ταπεινώθηκε, «φανερώθηκε πάνω στὴ γῆ» καὶ συναναστράφηκε μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὰ ὅλα λοιπὸν σημαίνουν ἡ κατάβαση, ἡ συγκαταβατικὴ ταπείνωση, ἡ πολιτεία του πάνω στὴ γῆ, τὴν πιὸ βαθιὰ γνώση, ποὺ δόθηκε στοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς.

Πάνω στὴ γῆ στηρίχθηκε ἡ νοητὴ σκάλα, ἡ Παρθένος· γιατὶ γεννήθηκε ἀπὸ τὴ γῆ· καὶ **ἡ κεφαλή της φθάνει στὸν οὐρανό**. Ἡ κεφαλή, βέβαια, κάθε γυναίκας εἶναι ὁ ἄνδρας· γιὰ τὴν Παρθένο ὅμως μία καὶ δὲν γνώρισε ἄνδρα, ἔγινε κεφαλή της ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας, ἀφοῦ μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔκανε συμφωνία μὲ τὴν Παρθένο κι ἀφοῦ ἔστειλε σὰν κάποιο θεϊκὸ πνευματικὸ σπόρο, τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο του, τὴν παντοδύναμη δύναμή Του. Πραγματικὰ μὲ τὸ εὐλογημένο θέλημα τοῦ Πατέρα, ἔγινε ὑπερφυσικά, χωρὶς μεταβολή, ὁ Λόγος σάρκα, ὄχι μὲ φυσικὴ ἕνωση, ἀλλὰ **ξεπερνώντας τοὺς νόμους τῆς φύσεως**, ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία καὶ «κατασκήνωσε ἀνάμεσά μας». Γιατὶ ἡ ἕνωση τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους γίνεται μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. «Ὅποιος μπορεῖ ἂς τὸ καταλάβει. Ὅποιος ἔχει αὐτιά, ἂς ἀκούσει».

Ἂς ξεφύγουμε ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες σκέψεις. Ἄνθρωποί μου, **ἡ θεότητα εἶναι ἀπαθής**, δὲν παθαίνει ἀλλοιώσεις. Ἐκεῖνος ποὺ τὴν πρώτη φορὰ γέννησε ἀναλλοίωτα μὲ τρόπο φυσικό, γεννάει ἀναλλοίωτα τὸν ἴδιο Υἱὸ γιὰ δεύτερη φορὰ μὲ «κατὰ θεία οἰκονομία». Καὶ εἶναι μάρτυρας ὁ Δαβίδ, ὁ προπάτορας τοῦ Θεοῦ, λέγοντας: «Ὁ Κύριος εἶπε σὲ μένα. Ἐσὺ εἶσαι Υἱός μου, ἐγὼ σήμερα σὲ γέννησα». Αὐτὴ ἡ λέξη «σήμερα» δὲν ἔχει θέση στὴν προαιώνια γέννηση, γιατὶ ἡ γέννηση ἐκείνη βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ χρόνο.

Σήμερα χτίζεται ἡ πύλη ποὺ κοιτάει στὴν ἀνατολή, ἀπ᾽ ὅπου ὁ Χριστὸς «θὰ μπεῖ καὶ θὰ βγεῖ», ἀφήνοντάς την κλεισμένη· στὴν πύλη αὐτὴ ὁ Χριστὸς εἶναι «ἡ θύρα τῶν προβάτων». «**Ἀνατολὴ**» εἶναι τὸ ὄνομα Ἐκείνου, ποὺ μᾶς ὁδήγησε κοντὰ στὸν ἀρχιφωτο Πατέρα. Σήμερα φύσηξαν χαρᾶς πνοές, προμηνύματα τῆς παγκόσμιας Χαρᾶς.

Ἂς χαμογελᾶ πάνω ὁ οὐρανός, κι᾽ ἂς πηδᾶ ἀπ᾽ τὴ χαρὰ της κάτω ἡ γῆ, ἂς πάλλεται ἡ θάλασσα τοῦ κόσμου. Μέσα της γεννιέται τὸ κογχύλι, τὸ στρείδι, ποὺ μὲ τὴν ἀστραπὴ τοῦ Θεοῦ ἀπ᾽ τὰ οὐράνια θὰ συλλάβει στὰ σπλάχνα του, καὶ θὰ γεννήσει τὸ πολύτιμο μαργαριτάρι, τὸν Χριστό. Ἀπ᾽ αὐτὸ τὸ στρείδι θὰ βγεῖ ὁ «δοξασμένος βασιλιάς», ντυμένος τὴν πορφύρα τῆς σάρκας, ποὺ ἀφοῦ ἐπισκεφθεῖ τοὺς αἰχμαλώτους θὰ διακηρύξει τὴν ἀπελευθέρωσή τους.

Ἂς πηδᾶ ἀπ᾽ τὴ χαρά της ἡ φύση· γεννιέται ἡ ἀμνάδα, ἡ προβατίνα, ποὺ ἀπ᾽ αὐτὴν ὁ βοσκὸς θὰ ντύσει τὸ πρόβατο, καὶ θὰ ξεσχίσει τὸ ροῦχο τῆς παλιᾶς θανατικῆς καταδίκης μας. Ἂς χορεύει ἡ παρθενία, ἀφοῦ γεννήθηκε ὅπως εἶπε ὁ Ἠσαΐας παρθένος, ποὺ θὰ «συλλάβει στὴν κοιλιά της καὶ θὰ γεννήσει υἱό, ποὺ θὰ τοῦ δώσουν τὸ ὄνομα Ἐμμανουήλ», ποὺ σημαίνει «ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας». «Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας», μάθετε τὸ καλὰ Νεστόριοι κι᾽ ἀναγνωρίστε τὴν ἥττα σας. «Εἶν᾽ ὁ Θεὸς μαζί μας»! Ὄχι ἄγγελος, ὄχι ἀπεσταλμένος, ἀλλὰ ὁ Ἴδιος ὁ Κύριος θἄρθει καὶ θὰ μᾶς σώσει. «Εὐλογημένος Αὐτὸς ποὺ ἔρχεται στ᾽ ὄνομα τοῦ Θεοῦ· ὁ Κύριος παρουσιάσθηκε μπροστά μας».

Ἂς γιορτάσουμε γιὰ τὴ γέννηση τῆς Θεοτόκου. Χαμογέλασε Ἄννα, «στείρα ποὺ δὲν γεννοῦσες, ξέσπασε σὲ κραυγὲς χαρᾶς, ξεφώνισε, σὺ ποὺ δὲν δοκίμαζες τῆς γέννας πόνους». Πήδησε ἀπ᾽ τὴ χαρά σου Ἰωακείμ, ἀπὸ τὴ θυγατέρα σου «γεννήθηκε τὸ παιδί μας», ὁ υἱὸς ποὺ μᾶς δόθηκε δῶρο καὶ τ᾽ ὄνομά του λέγεται «Μεγάλης Βουλῆς Ἄγγελος, δηλ. ἀγγελιοφόρος ποὺ φέρνει τὸ μεγάλο θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, Θεὸς δυνατός», ἡ σωτηρία ὅλου του κόσμου. Ἂς ντροπιαστεῖ ὁ Νεστόριος, κι ἂς κλείσει μὲ τὸ χέρι του τὸ στόμα.**Τὸ παιδὶ εἶναι Θεός, πῶς δὲν θάναι Θεοτόκος αὐτὴ ποὺ τὸ γέννησε;** «**Ἂν κάποιος δὲν ἀναγνωρίζει τὴν ἁγία Παρθένο ὡς Θεοτόκο, βρίσκεται χωρισμένος ἀπ᾽ τὸν Θεό**». Αὐτὰ δὲν εἶναι δικά μου λόγια, ἂν καὶ τὰ λέω ἐγώ. Τὰ πῆρα, θεολογικὴ κληρονομιά, ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν **Θεολόγο Γρηγόριο**.

Καλότυχο ζευγάρι, Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα, κι ἀληθινὰ ἁγνότατο. Ἀπ᾽ τὸν καρπὸ τῶν σπλάγχνων σας γίνατε γνωστοί, καθὼς εἶπε ὁ Κύριος κάπου: «Θὰ τοὺς γνωρίσετε καλὰ ἀπὸ τοὺς καρποὺς ποὺ θὰ κάνουν». Μὲ τὴ ζωή σας δώσατε χαρὰ στὸ Θεὸ καὶ γίνατε ἄξιοι τῆς κόρης ποὺ γεννήσατε. Ζώντας τὴ ζωή σας μὲ ἁγνότητα καὶ ἁγιότητα καρποφορήσατε τὸ στολίδι τῆς παρθενίας, **παρθένο προτοῦ νὰ γεννήσει, παρθένο τὴν ὥρα ποὺ γεννοῦσε, καὶ παρθένο ἀφοῦ γέννησε**, τὴ μοναδικὴ ποὺ μένει καὶ σὲ νοῦ καὶ σὲ ψυχὴ καὶ σὲ σῶμα πάντοτε παρθένος.

Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνει, ἡ παρθένος ποὺ βλάστησε ἀπ᾽ τὴ δική σας ἁγνότητα νὰ γεννήσει σωματικὰ τὸ μονάκριβο, μονογέννητο φῶς, μὲ τὴν εὐδοκία ἐκείνου ποὺ τὸ γέννησε ἀσώματα. Φῶς ποὺ δὲν γεννάει, ἀλλὰ πάντοτε γεννιέται ἀπὸ φῶς, ποὺ ἡ γέννηση εἶναι ἡ ξεχωριστὴ προσωπική του ἰδιότητα.

Σὲ πόσα θαύματα καὶ σὲ πόσες συμφωνίες ἔγινε ἐργαστήριο αὐτὴ ἡ Κόρη! Ἀφοῦ γεννήθηκε ἀπὸ στείρα, γέννησε μὲ τρόπο παρθενικὸ Ἐκεῖνον, ποὺ ἔνωσε θεότητα καὶ ἀνθρωπότητα, πόνο καὶ ἀπάθεια, τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο, γιὰ νὰ νικηθεῖ ἔτσι σ᾽ ὅλα τὸ χειρότερο ἀπὸ τὸ καλύτερο.

Κι᾽ **ὅλα αὐτὰ γιὰ τὴ δική μου σωτηρία, Δέσποτα. Τόσο πολὺ μ᾽ ἀγάπησες, ὥστε μ᾽ ἔσωσες ὄχι μὲ ἀγγέλους, οὔτε μὲ κάποιο ἄλλο**

δημιούργημα, ἀλλὰ ὅπως ἀκριβῶς ἐσὺ ὁ ἴδιος μὲ ἔπλασες τὴν πρώτη φορά, ἔτσι πάλι ἐσὺ ὁ ἴδιος ἐργάσθηκες καὶ γιὰ τὴν ἀνάπλασή μου. Γι᾽ αὐτὸ χορεύω καὶ λέω μεγάλα λόγια καὶ νιώθω μεγάλη χαρά, καὶ ξαναγυρίζω πάλι πίσω στὴ πηγὴ τῶν θαυμάτων καὶ πλημμυρισμένος μὲ τὸ νάμα τῆς εὐθυμίας, ἁρπάζω τὴν κιθάρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ θεϊκὸ ὕμνο τραγουδῶ στὴ γέννησή της.

Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα, ζευγάρι λογικὰ τρυγόνια σωφρονέστατο! Ἐσεῖς, μὲ τὸ νὰ **κρατήσετε τὸ φυσικὸ νόμο τῆς σωφροσύνης**, ἀξιωθήκατε μὲ δῶρα ὑπερφυσικά· γεννήσατε τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀνέγγιχτη ἀπὸ ἄνδρα. Ἐσεῖς, **ἀφοῦ ζήσατε μὲ εὐσέβεια καὶ ὁσιότητα μέσα στὰ ὅρια τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, γεννήσατε τὴν ἀνώτερη ἀπὸ ἀγγέλους Κόρη**, τὴν Κυρία τῶν ἀγγέλων.

Ὦ Κόρη, πανέμορφη καὶ γλυκύτατη. Κρίνο ποὺ ξεφύτρωσες ἀνάμεσα στ᾽ ἀγκάθια, ἀπὸ τὴν πιὸ εὐγενικὴ καὶ βασιλικὴ ρίζα τοῦ Δαβίδ. Χάρη σὲ Σένα, Παρθένε, πλουτίσθηκε ἡ βασιλεία μὲ τὴν ἱεροσύνη. Χάρη σὲ Σένα μετακινήθηκε ὁ νόμος καὶ ἀνακαλύφθηκε τὸ πνεῦμα, ποὺ κρυβότανε κάτω ἀπὸ τὸ γράμμα, ἀφοῦ ἡ ἱερατικὴ ἐξουσία πέρασε ἀπὸ τὴ λευιτικὴ στὴ δαβιτικὴ φυλή. Ρόδο (τριαντάφυλλο), ποὺ ξεφύτρωσες μέσα ἀπὸ τ᾽ ἀγκάθια τῶν Ἰουδαίων, καὶ πλημμύρισες μὲ τὸ θεϊκό σου ἄρωμα τὰ σύμπαντα. Κόρη τοῦ Ἀδὰμ καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Εὐλογημένη ἡ μέση καὶ τὰ σπλάγχνα ἀπ᾽ ὅπου βλάστησες.

Εὐλογημένη ἡ ἀγκαλιὰ ποὺ σὲ κράτησε καὶ τὰ χείλη ποὺ ἀπολαύσανε τὰ ἁγνά σου φιλιά, δηλ. τὰ χείλη τῶν γονιῶν σου μονάχα, γιὰ νὰ μείνεις πάντοτε, σ᾽ ὅλα παρθένος.

Σήμερα ἀρχίζει ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου. «Δοξολογῆστε τὸν Κύριο ὅλη ἡ γῆ, τραγουδῆστε καὶ χορέψτε καὶ παῖξτε τὰ ὄργανα»! Φωνάξτε δυνατά, φωνάξτε, μὴ φοβάστε, γιὰ χάρη μας γεννήθηκε ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ στὴν ἁγία Προβατικὴ Πύλη, ἀπ᾽ ὅπου καταδέχθηκε νὰ γεννηθεῖ ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ποὺ πῆρε πάνω του τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου.

Σκιρτῆστε βουνά, λογικὲς φύσεις, ποὺ μὲ λαχτάρα ὑψώνεστε στὶς κορυφὲς τῆς πνευματικῆς θεωρίας. Γεννιέται τὸ ἀστραποβόλο ὄρος τοῦ Κυρίου, ποὺ ξεπερνᾶ κάθε ἀγγελικὸ ὄρος καὶ κάθε ἀνθρώπινη μεγαλοσύνη, ἀπ᾽ ὅπου εὐδόκησε ν᾽ ἀποκοπεῖ σωματικὰ τὸ ἀχειροποίητο ἀγκωνάρι, ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος, ὁ Χριστός, ἡ μία ὑπόσταση, ποὺ ἔνωσε τὰ πρὶν χωρισμένα, τὴν θεότητα καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς εἰδωλολάτρες καὶ τὸ σαρκικὸ Ἰσραὴλ σ᾽ ἕνα καὶ μόνο πνευματικὸ Ἰσραήλ. «Ὄρος τοῦ Θεοῦ, γεμάτο ἀπὸ δῶρα, γεμάτο πλούτη, πλούσιο ὄρος, τὸ ὄρος ποὺ πάνω του καταδέχθηκε νὰ κατοικεῖ ὁ Θεός». Τὸ «ἅρμα τοῦ Θεοῦ» ἀγγελοκυκλωμένο μὲ χίλιες – μυριάδες θεοχαριτωμένα χερουβὶμ καὶ σεραφίμ. Ἡ πανάγια κορυφή, ποὺ ξεπερνάει τὸ Σινᾶ, ποὺ δὲν σκεπάζει καπνὸς καὶ σκοτεινιά, θύελλα καὶ τρομερὴ φωτιά, ἀλλὰ ἡ ἀστραφτερὴ λάμψη τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Στὸ Σινᾶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγραψε, μὲ δάχτυλο τὸ Πνεῦμα, νόμο σὲ πέτρινες πλάκες. Στὴν Παρθένο Μαρία μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ μὲ τὸ αἷμα της σαρκώθηκε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ παρέδωσε λυτρωτικὸ φάρμακο γιὰ τὴ δική μας φύση τὸν Ἑαυτό του. Ἐκεῖ στὴν ἔρημο τὸ μάννα. Ἐδῶ στὴν Παναγία Αὐτός, ποὺ ἔδωσε τὴ γλυκύτητα στὸ μάννα. Ἂς σκύψει τὸ κεφάλι ἡ περίφημη σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, ποὺ ἔφτιαξε στὴν ἔρημο ὁ Μωυσῆς, ἀπὸ πολύτιμα καὶ λογιῶν – λογιῶν ὑλικά, καὶ πρὶν ἀπ᾽ αὐτὴ ἡ σκηνὴ τοῦ πατριάρχη Ἀβραάμ, μπροστὰ στὴν ἔμψυχη καὶ λογικὴ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἔμψυχη αὐτὴ σκηνή, ἡ Παναγία, **ὑποδέχθηκε ὄχι ἐνέργεια Θεοῦ, ἀλλὰ οὐσιαστικὰ τὸ ἴδιο τὸ Πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ**. Ἂς νιώσουν καλὰ πὼς σὲ τίποτα δὲν μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μαζί της ἡ «χρυσοσκέπαστη σ᾽ ὅλα της κιβωτὸς» καὶ ἡ χρυσὴ στάμνα ποὺ εἶχε τὸ μάννα καὶ ἡ ἑπτάφωτη λυχνία καὶ ἡ χρυσὴ τράπεζα τῆς προθέσεως κι ὅλα τ᾽ ἄλλα τὰ παλιά. Τὴν τιμή τους τὴν ἔπαιρναν ἀπὸ τὴν Παρθένο ποὺ προεικόνιζαν, σὰν σκιὲς τοῦ ἀληθινοῦ προτύπου.

Σήμερα καινούργιο βιβλίο ἑτοίμασε ὁ Λόγος – Θεός, ποὺ ἔπλασε τὰ πάντα καὶ ποὺ ἀνάβλυσε ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ Πατέρα, γιὰ νὰ γραφτεῖ ὁ ἴδιος μέσα σ᾽ αὐτὸ σὰν μὲ κοντύλι, μὲ τὴ γλώσσα τοῦ Θεοῦ, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Βιβλίο ποὺ δόθηκε σὲ γραμματισμένο ἄνδρα, καὶ δὲν τὸ διάβασε. Ὁ Ἰωσὴφ δὲν γνώρισε τὴν Μαρία οὔτε τὴ δύναμη τοῦ μυστηρίου, ποὺ ἔκρυβε μέσα της. Παναγία Κόρη τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννας, ποὺ ξέφυγες ἀπαρατήρητη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἐξουσίες, καὶ τὰ φλογερὰ βέλη τοῦ πονηροῦ, ποὺ πέρασες τὴ ζωή σου στὸ νυφικὸ θάλαμο τοῦ Πνεύματος, καὶ κρατήθηκες ἀνέγγιχτη γιὰ νὰ γίνεις νύφη Θεοῦ, καὶ Μητέρα τοῦ ἀληθινοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Παναγία Κόρη, ποὺ φανερώθηκες πάνω στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας καὶ γέμισες φόβο τὶς δυνάμεις ποὺ ἀποστάτησαν ἀπὸ τὸν Θεό.

Παναγία Κόρη, τὴν ὥρα ποὺ θήλαζες τὸ γάλα σὲ περιτριγύριζαν οἱ ἄγγελοι. Κόρη ἀγαπημένη ἀπὸ τὸν Θεό, δόξα σ᾽ αὐτοὺς ποὺ σὲ γέννησαν. Θὰ Σὲ μακαρίζουν οἱ γενεὲς τῶν γενεῶν, ὅπως στ᾽ ἀλήθεια τὸ εἶπες προφητικά. Κόρη ἄξια του Θεοῦ, ἡ ὁμορφιὰ τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, **ἡ ἐπανόρθωση τῆς πρώτης μας μητέρας τῆς Εὔας**. Μὲ τὴ γέννησή σου ἀναστήθηκε ἡ πεσμένη.

Ἀστραποβόλημα τῶν γυναικῶν. Ἂν ἡ πρώτη Εὔα, μπαίνοντας στὴ ὑπηρεσία τοῦ φιδιοῦ ἐναντίον τοῦ πρώτου μας πατέρα, τοῦ Ἀδάμ, ἔπεσε στὴν παράβαση, κι ἔτσι «ἦρθε στὸν κόσμο μας ὁ θάνατος», ἡ Μαρία **ὑπηρετώντας μὲ ὑποταγὴ τὴ θεία βουλή, ξεγέλασε τὸ φίδι ποὺ μᾶς ξεγέλασε κι ἔφερε στὸν κόσμο τὴν ἀφθαρσία**.

Ἀειπάρθενε Κόρη, ποὺ παιδοποίησες, χωρὶς νὰ ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἄνδρα, ἀφοῦ αὐτὸς ποὺ γέννησες ἔχει πατέρα αἰώνιο. Κόρη, γέννημα τῆς γῆς, ποὺ βάσταξες στὴ θεομητορική σου ἀγκαλιὰ τὸν Πλάστη. Οἱ αἰῶνες παράβγαιναν στὸ τρέξιμο ποιὸς θὰ πρωτοπρολάβει νὰ καυχηθεῖ γιὰ τὴ γέννησή σου. Ἀλλὰ ἡ προκαθορισμένη ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐφτίαξε καὶ τοὺς αἰῶνες, νίκησε τὸ συναγωνισμὸ τῶν αἰώνων κι

ἔγιναν οἱ τελευταῖοι αἰῶνες πρῶτοι, ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ἔλαχε νὰ γεννηθεῖς σ᾽ αὐτούς.

Εἶσαι πραγματικὰ ἡ πιὸ πολύτιμη ἀπ᾽ ὅλη τὴν πλάση, γιατὶ μόνο ἀπὸ σένα πῆρε μικρὸ μέρος ὁ Πλάστης τὶς ἀπαρχὲς τῆς δικῆς μας φύσεως. Σάρκα Του ἔγινε ἡ σάρκα σου, καὶ αἷμα Του τὸ αἷμα σου, καὶ γάλα ἀπὸ σένα θήλασε ὁ Θεός, κι ἑνώθηκαν τὰ χείλη σου μὲ τοῦ Θεοῦ τὰ χείλη. Ἀκατανόητα κι ἀνείπωτα θαύματα. **Ὁ Θεὸς τῶν ὅλων προγνώρισε** ὅτι ἐσὺ ἄξια θὰ γίνεις τῆς ἀγάπης Του καὶ σ᾽ ἀγάπησε, κι ἀπὸ ἀγάπη σὲ προόρισε, καὶ «στοὺς στερνοὺς καιροὺς» σ᾽ ἔφερε στὸ φῶς καὶ σ᾽ ἀνάδειξε μητέρα καὶ τροφὸ τοῦ δικοῦ Του Υἱοῦ καὶ Λόγου.

Λέγουν πὼς τὰ ἀντίθετα γιατρεύουν τ᾽ ἀντίθετά τους, μὰ δὲν μπορεῖ τ᾽ ἀντίθετα καὶ νὰ γεννοῦν τ᾽ ἀντίθετά τους. Μολονότι κάθε πλάσμα ὑφαίνει αὐτό, ποὺ ἀπὸ τὴ φύση τοῦ εἶναι, ἀντιμετωπίζοντας τ᾽ ἀντίθετά του – τὸ κατορθώνει βέβαια ἀπ᾽ τὸν πλοῦτο τῆς δύναμης ποὺ κλείνει μέσα στὴ φύση του. Κι ὅπως ἀκριβῶς «ἡ ἁμαρτία χρησιμοποίησε τὸ καλό, τὴν ἐντολὴ τοῦ Νόμου, γιὰ τὸν θάνατό μου, κι ἔγινε ὑπερβολικὰ ἁμαρτωλή», ἔτσι κι **ὁ αἴτιος τῶν καλῶν**, ὁ Θεός, μέσα ἀπὸ τ᾽ ἀντίθετό τους, τὸν θάνατο, κατεργάζεται γιὰ μᾶς τὸ καλό, ποὺ τοῦ εἶναι φυσικό. «Ἐπειδὴ ὅπου πλήθυνε ἡ ἁμαρτία, περίσσεψε ἡ χάρη».

Ἂν εἴχαμε φυλάξει τὴν πρώτη μας κοινὴ ζωὴ μὲ τὸν Θεό, δὲν θὰ ἀξιωνόμαστε τὴν πιὸ μεγάλη καὶ τὴν πιὸ θαυμαστὴ ζωὴ μαζί Του. Τώρα ὅμως μὲ τὴν ἁμαρτία, κριθήκαμε ἀνάξιοί της πρώτης μας κοινῆς ζωῆς μὲ τὸν Θεό, γιατὶ **δὲν κρατήσαμε τὸ δῶρο, ποὺ μᾶς δόθηκε**. **Ἀλλὰ μὲ τὴν συμπάθεια τοῦ Θεοῦ ἐλεηθήκαμε** καὶ μᾶς πῆρε πάνω του καὶ μᾶς ἔκανε σάρκα Του, γιὰ νὰ γίνει πιὸ σίγουρη ἡ κοινὴ ζωὴ μαζί Του. Γιατὶ Αὐτὸς ποὺ μᾶς ἀγκάλιασε καὶ μᾶς ἔκανε σάρκα Του ἔχει τὴ δύναμη νὰ κρατήσει ἀδιάσπαστη τὴν ἕνωση. Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὁλόκληρη ἡ γῆ ἔγινε πόρνη καὶ γέννα τέκνα πορνείας, γι’ αυτὸ κι ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου «πλανήθηκε μὲ τὸ πνεῦμα τῆς πορνείας», μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ Θεό του, ποὺ τὸν ἔκανε λαὸ δικό του μὲ «δυνατὸ χέρι καὶ ψηλὸ βραχίονα», καὶ ποὺ τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς σκλαβιᾶς τοῦ Φαραώ, καὶ τὸν πέρασε μέσα ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, καὶ τὸν ὁδήγησε «μὲ νεφέλη τὴν ἡμέρα καὶ στήλη φωτιᾶς κάθε νύχτα». Καὶ πῆρε στροφὴ ἡ καρδιά τους γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Κι ἔγινε ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου «μὴ λαὸς τοῦ Κυρίου», κι᾽ αὐτὸς ποὺ ἐλεήθηκε, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐλεήθηκε, κι αὐτὸς ποὺ ἀγαπήθηκε, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀγαπήθηκε.

Γι᾽ αὐτὸ γεννιέται τώρα Παρθένος, ἀντίπαλος τῆς προγονικῆς πορνείας κι ἀρραβωνιάζεται μὲ τὸ Θεὸ τὸν ἴδιο, καὶ γεννᾶ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. Καὶ γίνεται λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἦταν πρῶτα λαὸς τοῦ Θεοῦ κι ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἦταν ἐλεημένος ἐλεήθηκε, κι ὁ μὴ ἀγαπημένος ἀγαπήθηκε. Γιατὶ ἀπ᾽ αὐτὴ γεννιέται ὁ «ἀγαπητὸς Υἱὸς» τοῦ Θεοῦ, ποὺ σ᾽ αὐτὸν εὐδόκησε ὁ Πατέρας – Θεός.

«Ἀμπέλι καλοκλήματο» βλάστησε ἀπ᾽ τὴν Ἄννα, κι ἄνθισε σταφύλι ὁλογλυκό, πιοτὸ

θεϊκό, νὰ τὸ πιοῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ ζήσουν στὸν αἰώνα. Ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα ἔσπειραν «δικαιοσύνη» καὶ θερίσανε «καρπὸ ζωῆς». Φωτισθήκανε μὲ τὸ «φῶς τῆς γνώσεως» καὶ ψάξανε νὰ βροῦν τὸν Κύριο, καὶ τοὺς βρῆκε καρπὸς δικαιοσύνης.

Ἂς πάρει θάρρος ἡ γῆ καὶ «γεμίστε χαρὰ τὰ παιδιὰ τῆς Σιῶν γιὰ τὸν Κύριο καὶ Θεό σας», γιατὶ πρασίνισε ἡ ἔρημος. Ἡ στείρα καρποφόρησε. Ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα σὰν μυστικὲς κορφὲς βουνῶν στάλαξαν γλύκα. Νιῶσε χαρά, εὐλογημένη Ἄννα, γιατὶ γέννησες κορίτσι. Γιατὶ αὐτὴ ἡ κόρη θὰ γίνει Μητέρα τοῦ Θεοῦ,**πύλη τοῦ φωτός, πηγὴ τῆς ζωῆς, καὶ θὰ ἐξαφανίσει τὸ ἔγκλημα τῆς γυναίκας**.

Τὸ πρόσωπο αὐτῆς τῆς κόρης «θὰ ἱκετεύσουν οἱ πλούσιοί του λαοῦ». Τὴν κόρη αὐτὴ θὰ προσκυνήσουν οἱ βασιλιᾶδες τῶν ἐθνῶν προσφέροντας δῶρα. Τὴν κόρη αὐτὴ θὰ ὁδηγήσεις στὸ Θεό, στὸ βασιλιὰ τῶν ὅλων, ντυμένο στὰ «χρυσὰ κρόσσια» τὰ στολίδια τῶν ἀρετῶν, καὶ στολισμένη μὲ τὴ χάρη τοῦ Πνεύματος, κι «ἡ δόξα τῆς εἶναι μέσα της». Γιατὶ ἂν δόξα κάθε γυναίκας εἶναι ὁ ἄντρας ποὺ στέκεται στὸ πλάι της, τῆς Παναγίας ἡ δόξα εἶναι ἀπὸ μέσα, ὁ καρπὸς τῶν σπλάχνων της.

Ὦ Κόρη ποθητὴ καὶ τρισευλογημένη· «εὐλογημένη μέσα σ᾽ ὅλες τὶς γυναῖκες σύ, κι εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῶν σπλάχνων σου». Κόρη, θυγατέρα τοῦ βασιλιᾶ Δαβίδ, καὶ Μητέρα τοῦ βασιλιᾶ τῶν ὅλων, τοῦ Θεοῦ. Θεϊκὸ κι ὁλοζώντανο ἄγαλμα, ἡ εὐφροσύνη τοῦ Θεοῦ ποὺ σὲ ἔπλασε, ποὺ ἔχεις τὸ πνεῦμα σου θεοκυβέρνητο καὶ μόνο στὸ Θεὸ γυρνᾶς τὴν προσοχή σου. Κάθε σου πόθος στρέφει στὸν μόνο ποθητὸ κι ἀγαπημένο. Τὸ θυμό σου χύνεις μοναχὰ στὴν ἁμαρτία καὶ σ᾽ αὐτὸν ποὺ γέννησε τὴν ἁμαρτία. Ζοῦσες ζωὴ ἀνώτερη ἀπὸ τὴ φύση. Ὄχι ζωὴ δική σου, γιατὶ ἐσὺ δὲν γεννήθηκες γιὰ σένα.

Γιὰ τὸν Θεὸ λοιπὸν ζοῦσες, γι᾽ Αὐτὸν ἦλθες στὴ ζωή, Αὐτὸν πιστὰ νὰ ὑπηρετήσεις στὴν παγκόσμια σωτηρία, γιὰ νὰ πληρωθεῖ ἡ «προαιώνια ἀπόφαση» τοῦ Θεοῦ, **ἡ σάρκωση τοῦ Λόγου καὶ ἡ δική μας θέωση**. Ὁ πόθος σου μὲ θεϊκὰ νὰ τρέφεσαι λόγια, καὶ μὲ τὸ χυμό τους νὰ δυναμώνεις, σὰν «ἐλιὰ ὁλοκαρπη στὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ, σὰν δένδρο, ποὺ φυτεύτηκε στὴν ἀκροποταμιὰ» τοῦ Πνεύματος, σὰν δένδρο τῆς ζωῆς, ποὺ καρποφόρησε στὸν καιρὸ ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸ Θεὸ ταχθεῖ, Θεὸ ἐνσαρκωμένο, τὴν αἰώνια ζωὴ γιὰ τὰ πλάσματά Του ὅλα. Κρατᾶς κάθε λογισμὸ ποὺ τρέφει κι ὠφελεῖ τὴ ψυχή, καὶ ρίχνεις πέρα, πρὶν κἂν τὸ δοκιμάσεις, κάθε τι ποὺ εἶναι γιὰ σένα ἄχρηστο καὶ βλαβερό. **Μάτια «στραμμένα πάντοτε στὸν Κύριο»** βλέπουν τὸ αἰώνιο κι «ἀπλησίαστο φῶς».

Αὐτιὰ ποὺ ἀκοῦνε τὸν θεϊκὸ λόγο κι εὐφραίνονται μὲ τὴν κιθάρα τοῦ Πνεύματος, ποὺ ἀπὸ μέσα τους πέρασε ὁ Λόγος γιὰ νὰ σαρκωθεῖ. Ὀσφρηση γοητευμένη μὲ τὴν εὐωδιὰ τῶν ἀρωμάτων τοῦ Νυμφίου, ποὺ ἄρωμα θεϊκὸ ξεχύνεται ἐλεύθερα καὶ χρίει τὴν ἀνθρώπινή Του φύση. «Ἄρωμα ποὺ χύθηκε εἶναι τὸ ὄνομά σου» λέγει ἡ ἁγία Γραφή. Χείλη ποὺ δοξολογοῦν τὸν Κύριο καὶ μένουν κολλημένα στὰ δικά Του χείλη. Ἡ

γλώσσα κι ὁ οὐρανίσκος ποὺ ξέρουν νὰ διακρίνουν τὰ λόγια του Θεοῦ καὶ ποὺ χορταίνουν μὲ τὴ θεϊκή τους γλυκύτητα. Καρδιὰ καθαρὴ κι ἀμόλυντη, ποὺ βλέπει καὶ ποθεῖ τὸν ἀόρατο Θεό.

Σπλάχνα, ποὺ μέσα τους κατοίκησε ὁ ἀχώρητος, καὶ στῆθος, ποὺ μὲ τὸ γάλα του, τράφηκε ὁ Θεός, τὸ παιδὶ Ἰησοῦς. Πύλη τοῦ Θεοῦ παρθενικὴ γιὰ πάντα. Χέρια, ποὺ κράτησαν τὸν Θεό, καὶ γόνατα, ποὺ ἔγιναν θρόνος ψηλότερος κι ἀπὸ τὰ χερουβίμ.

Μ᾽ αὐτὰ στερεώθηκαν τὰ «παράλυτα χέρια καὶ τ᾽ ἀδύναμα πόδια». Πόδια ὁδηγημένα μὲ τὸ φωτεινὸ λυχνάρι τοῦ θείου νόμου, τρέχουν ἀσταμάτητα πίσω του, ὥσπου κι τράβηξαν τὸν Ποθητὸ σ᾽ αὕτη ποὺ Τὸν ποθοῦσε. Ὁλόκληρη εἶσαι δωμάτιο νυφικὸ τοῦ Πνεύματος, πόλη τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ, ποὺ τὴν «εὐφραίνουν τὰ ρέματα τοῦ ποταμοῦ», τὰ κύματα δηλ. τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: Πεντάμορφη καὶ πολυαγαπημένη τοῦ Θεοῦ. Γιατί, ἀφοῦ ξεπέρασε τὰ χερουβὶμ κι ἀνέβηκε ψηλότερα κι ἀπὸ τὰ σεραφίμ, ἔγινε πραγματικά του Θεοῦ ἡ πολυαγαπημένη.

Θαῦμα, τὸ πιὸ τρανὸ ἀπ᾽ ὅλα τὰ θαύματα! **Γυναίκα νὰ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὰ σεραφίμ**, κι αὐτὸ γιατὶ ὁ Θεὸς φανερώθηκε «λιγάκι πιὸ χαμηλὰ ἀπ᾽ τοὺς ἀγγέλους». Σιώπα, Σολομῶν πολύσοφε, καὶ μὴ λές: «Τίποτα καινούργιο κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο». Παρθένε θεοχαριτωμένη, ἅγιε ναὲ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὁ πνευματικὸς Σολομώντας, ὁ ἄρχοντας τῆς εἰρήνης, σ᾽ ἔχτισε καὶ σ᾽ ἔκανε κατοικία του, ναέ, ποὺ δὲν στολίζεσαι μὲ χρυσάφι κι ἄψυχες πέτρες, ἀλλὰ λαμποκοπᾶς ἀντὶ χρυσάφι Ἅγιο Πνεῦμα· κι ἀντὶ γι᾽ ἄλλα ἀκριβὰ πετράδια ἔχεις τὸ πολύτιμο μαργαριτάρι, τὸν Χριστό, τὸν ἄνθρακα τῆς θεότητας.

Αὐτὸν παρακάλεσε ν᾽ ἀγγίξει τὰ χείλη μας, γιὰ νὰ μποροῦμε ἁγνισμένοι νὰ Τὸν ὑμνήσουμε μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀνακράζοντας: «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ», μία φύση τῆς θεότητας μὲ τρία πρόσωπα. Ἅγιος ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας, ποὺ εὐδόκησε μέσα σὲ σένα καὶ ἀπὸ σένα νὰ τελεσιουργηθεῖ τὸ μυστήριο, ποὺ εἶχε προκαθορίσει πρὶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες. Ἅγιος ἰσχυρός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ὁ Μονογενής, ποὺ σήμερα ἐνεργεῖ τὴν γέννησή σου ἀπὸ στείρα μητέρα, γιὰ νὰ γεννηθεῖ αὐτὸς ποὺ ἦταν μονογενὴς ἀπὸ Πατέρα καὶ «πρωτογέννητος ἀπ᾽ ὁλόκληρη τὴν πλάση», μονογενὴς κι ἀπὸ σένα Παρθένο Μητέρα, πρωτογέννητος «ἀνάμεσά σε πολλὰ ἀδέλφια», ἴδιος μ᾽ ἐμᾶς, Κοινωνὸς χάρη σὲ Σένα στὴ «δική μας σάρκα καὶ στὸ δικό μας αἷμα».

Ὡστόσο δὲν σ᾽ ἄφησε νὰ γεννηθεῖς κι ἐσένα μόνο ἀπὸ πατέρα ἢ μόνο ἀπὸ μητέρα, γιὰ νὰ κρατήσει τὸ προνόμιο τῆς μοναδικῆς γεννήσεως, ὁ μοναδικὸς σ᾽ ὅλα του μονογενής. Αὐτὸς εἶναι στ᾽ ἀληθινὰ ὁ μοναδικὸς μόνο ἀπὸ Πατέρα καὶ μοναδικὸς μόνο ἀπὸ μητέρα. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, ποὺ **μὲ τὴ δροσιὰ τῆς θεότητάς Του σὲ κράτησε σώα ἀπὸ τὴν θεϊκὴ φωτιά**. Γιατὶ αὐτὸ προέλεγε

αἰνιγματικὰ ἡ βάτος τοῦ Μωυσῆ.

Χαῖρε, πύλη προβατική, ἱερώτατε ναὲ τῆς μητέρας τοῦ Θεοῦ. Χαῖρε, πύλη προβατική, προγονικὴ κατοικία τῆς βασίλισσας. Χαῖρε, πύλη προβατική, ποὺ ἤσουν κάποτε μαντρὶ τῶν προβάτων τοῦ Ἰωακείμ, τώρα ἡ οὐρανομίμητη Ἐκκλησία τῆς λογικῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ. Πύλη, ποὺ κάποτε μία φορὰ τὸ χρόνο δεχόσουν τὸν ἄγγελο τοῦ Θεοῦ, ποὺ ταράσσοντας τὸ νερό, ἔδινε σ᾽ ἕναν ἄρρωστο τὴ δύναμη καὶ τὸν γιάτρευε.

Τώρα ἔχεις στρατιὲς ἀπὸ δυνάμεις ἀγγέλων, ποὺ δοξολογοῦν μαζὶ μὲ μᾶς τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἄβυσσο τῶν θαυμάτων, τὴ πηγὴ ποὺ γιατρεύει ὅλους τους ἀνθρώπους. Μητέρα Θεοῦ, ποὺ δέχθηκε ὄχι ἄγγελο ὑπηρέτη, ἀλλὰ τὸν Ἄγγελο τῆς μεγάλης βουλῆς, ποὺ κατέβηκε πάνω στὸ ἁπαλὸ μαλλὶ ἀθόρυβα σὰν ἄφθονη βροχὴ καλοσύνης, καὶ ξανάφερε **σ᾽ ἀκλόνητη ὑγεία καὶ σ᾽ ἀγέραστη ζωὴ ὅλη τὴν ἀρρωστημένη μας φύση, ποὺ ὑποτάχθηκε στὴ φθορά**. Χάρη σ᾽ Αὐτὸν ὁ παράλυτός σου ἔτρεξε πηδώντας σὰν ἐλάφι.

Χαῖρε, τίμια προβατικὴ κολυμβήθρα, ἡ χάρη σου ν᾽ αὐξάνει.

Χαῖρε, Μαρία, γλυκύτατη Κόρη τῆς Ἄννας. Σὲ σένα μὲ παρασύρει πάλι ἡ λαχτάρα τῆς ἀγάπης. Πῶς ν᾽ ἀναπαραστήσω τὸ ὅλο σεμνότητα βάδισμά σου; Πῶς τὸ ντύσιμό σου; Πῶς τὸ χαριτωμένο πρόσωπό σου; Τὸ γεροντικό σου φρόνημα στὸ νεαρό σου σῶμα; Σεμνὸ ντύσιμο χωρὶς πολυτέλεια καὶ μαλθακότητα. Βῆμα συγκρατημένο, χωρὶς βιασύνη καὶ χωρὶς νωθρότητα.

Τὸ σοβαρὸ ὕφος, ποὺ γλύκαινε κάποια ἱλαρότητα, κρατημένο πάντα μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Κι ἀπόδειξη ὁ φόβος ποὺ ἔδειξες μὲ τὴν ἀπροσδόκητη προσφώνηση τοῦ ἀγγέλου. Πρόθυμη κι ὑπάκουη στοὺς γονεῖς σου· κρατοῦσες τὸ πνεῦμα τῆς ταπεινώσεως στὶς πιὸ μεγάλες ἀποκαλύψεις. Τὰ λόγια σου καλοσυνάτα ἔβγαιναν ἀπὸ ἤρεμη ψυχή.

Καὶ τί χρειάζονται τὰ πολλὰ λόγια, ἄξια νὰ κατοικήσει μέσα σου ὁ Θεός! Μὲ τὸ δίκιο τους σὲ μακαρίζουν ὅλες οἱ γενεές, ἐσένα τὴν πιὸ διαλεχτὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων. Καύχημα τῶν ἱερέων, ἐλπίδα τῶν χριστιανῶν, στήριγμα βασιλιάδων, πολύκαρπη φυτὸ τῆς παρθενίας, γιατὶ ἀπὸ σένα ἁπλώθηκε πλατιὰ ἡ ὀμορφιὰ τῆς παρθενίας. «Ἀπ᾽ ὅλες τὶς γυναῖκες σὺ εἶσαι ἡ εὐλογημένη κι εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου». Εὐλογημένοι εἶναι ὅσοι σ᾽ ἀναγνωρίζουν Θεοτόκο, καὶ μένουν στὴν κατάρα ὅσοι σ᾽ ἀρνιοῦνται.

Ἱερὸ ζευγάρι, Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα, δεχτεῖτε ἀπὸ μένα τούτη τὴν ὁμιλία στὴ γέννηση τῆς Μαρίας. Κόρη τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννας καὶ Δέσποινά μου, δέξου τὰ λόγια τοῦ ἁμαρτωλοῦ δούλου σου, ποὺ ὁ πόθος ὅμως τὸν καίει κι ἀπόκτησε Ἐσένα μοναδικὴ ἐλπίδα χαρᾶς, προστάτισσα τοῦ βίου του. Καὶ μεσίτριά του κοντὰ στὸν Υἱό σου καὶ

ἐγγύηση γιὰ τὴ σωτηρία του.

Σκόρπισε πέρα τὸ βαρὺ φορτίο τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ διάλυσε τὸ σύννεφο, ποὺ μοῦ σκοτίζει τὸ μυαλὸ καὶ τὸ παχὺ στρῶμα τῆς ὕλης. Σταμάτησε τοὺς πειρασμοὺς καὶ κυβέρνησε μ᾽ ἐπιτυχία τὴ ζωή μου, καί, παίρνοντάς με ἀπ᾽ τὸ χέρι, ὁδήγησέ με ψηλὰ στὴν οὐράνια εὐτυχία, καὶ στὸν κόσμο σου δῶσε δῶρο τὴν εἰρήνη. Καὶ σ᾽ ὅλους τους κατοίκους τῆς πόλεώς μας, τέλεια τὴν χαρὰ καὶ τὴν αἰώνια σωτηρία, μὲ τὶς παρακλήσεις τῶν γονιῶν σου κι ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας. Ἂς γίνει ἔτσι! Ἂς γίνει!

«Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μαζί σου, εὐλογημένη σὺ ἀνάμεσα σ᾽ ὅλες τὶς γυναῖκες, κι εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου», ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Σ᾽ αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα μαζὶ καὶ στὸν Πατέρα καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Πηγή: imaik.gr)

ΑΛΛΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ:

Εγκώμιο στην Κοίμηση της Θεοτόκου (Αγ. Ιωάννης ο Δαμασκηνός)

Γιατί ο Θεός δημιούργησε (αν και γνώριζε εκ των προτέρων) αυτούς που επρόκειτο να αμαρτάνουν και να μη μετανοούν; (Αγ. Ιωάννης ο Δαμασκηνός)

Ομιλία εις την παραβολήν του αμπελώνος και εις την ξηρανθείσαν συκήν (Αγ. Ιωάννης ο Δαμασκηνός)

Η Ενανθρώπηση του Υιού και οι συνέπειές της (Αγ. Ιωάννης Δαμασκηνός)

Η ωφέλεια από τα μνημόσυνα (Αγ. Ιωάννης Δαμασκηνός)